

Het beoefenen van de naastenliefde

Een familie van komieken

Als je geboren bent in een familie van komieken, dan ben je gewend aan ironie: neven en nichten plagen elkaar, we maken elkaars neus of maniertjes belachelijk. Dit staat vriendschap niet in de weg, integendeel; in elk geval verlies je bij dit spel snel je overgevoeligheid.

Dit is waarom ik, tot nu toe, niet ben ingegaan op de kritiek die onze gemeenschap hier en daar ontvangt.

Maar de laatste tijd heb ik gemerkt dat sommige gebedsgroepen, vooral die buiten de grote stad, het voorwerp zijn geworden van kritiek of overhaaste oordelen.

Dit heeft mijn ogen geopend, en bovenal mijn hart: misschien heb ik met mijn achtergrond de een of de andere broer gekwetst, als sommige van mijn grappen of oppervlakkige opmerkingen te serieus zijn genomen.

Hoe dan ook, om geen barsten te laten ontstaan in ons bouwwerk van liefde, was de eerste regel die we hebben ingevoerd voor onze gemeenschap om elkaar niet te bekritisieren, zelfs niet op een luchtige toon.

Waarom zouden we deze regel niet ook toepassen in de grote gemeenschap van de Charismatische Vernieuwing?

Trivialiteiten

Er wordt vaak gedacht dat een oppervlakkige opmerking over deze of gene broeder of zuster van weinig belang is. Maar in werkelijkheid is het bijna altijd zo dat kritiek in een gemeenschap begint met kleine trivialiteiten, ogenschijnlijk onbeduidende woorden, die zich dan van de ene gemeenschap naar de andere gemeenschap verspreiden.

Het ongelukkige woord dat wij gesproken hebben wordt versterkt, herhaald, en vervormd, tot het de persoon bereikt die het betrof, en dan kan het hem diep kwetsen.

Is wat mij niet bevalt het enige onderscheidingscriterium?

Het kan gebeuren dat we een keer deelnemen aan een gebedsbijeenkomst in een andere groep dan de onze.

Als we aankomen vol vooroordelen, met onze vaste ideeën over hoe het gebed geleid moet worden, dan zullen we zeer waarschijnlijk teleurgesteld worden, omdat het gebed niet precies gaat zoals we gewoon zijn. We vinden de zang te traag of juist te snel, de lofprijzing te kort of te lang.

Maar is wat me dwarszit of niet bevalt werkelijk het enige onderscheidingscriterium?

Wat nemen we onszelf serieus!

Waar komt deze kritische geest vandaan? Van onze neiging onszelf serieus te nemen. Plots vergeten we de werking van de genade, we verwaarlozen de kracht van de Heilige Geest. We beoordelen gebeurtenissen en mensen door ze te vergelijken met onze eigen manier van handelen en denken...

De Boze richt zijn schijnwerper op de kleine details die mij niet bevallen. Ik verzamel alle mogelijke kritiek die je op deze groep zou kunnen hebben. Maar wie weet wachtte Jezus die avond op mij om een donker hoekje van mijn hart te verlichten; en ik heb er niet op gelet vanwege al die kritiekpunten.

Misschien wilde Hij zijn gelaat aan mij openbaren in deze bijeenkomst: en ik was afwezig omdat ik te vol was van mijzelf, te rijk in mijn geest van oordeel: *"Hij heeft de rijken heengestuurd met lege handen."*

Moeten we dan alle kritisch denken opgeven?

Meestal is het door een negatieve overdrijving dat we zondigen, niet door een fout of een leugen. Wat we hebben opgemerkt is waar, maar we hebben een detail overdreven ten nadele van het essentiële.

Laten we niet vergeten dat een heldere blik zonder liefde de blik van de duivel is, niet die van Jezus.

Pater Garrigues zegt het zo (in een eerder nummer van *Il Est Vivant* over de geestelijke strijd in de gemeenschap):

"We kunnen op bepaalde momenten een tekortkoming, een "schaduw" zien. Sommigen zien dat beter dan anderen, dat is normaal. Maar je moet ze zien alsof je ze niet ziet, om een uitdrukking van de apostel Paulus te gebruiken. Met «zien alsof je ze niet ziet», bedoelen we zonder de Boze de kans te geven ons hart te verduisteren met de schaduw die we hebben opgemerkt. De Boze wil ons maar al te graag de fouten van de ander tonen. Geloof me, ik pleit er niet voor dat we blind zijn voor fouten, want blindheid is een vorm van laksheid. Struisvogelpolitiek is niet wat Jezus van ons vraagt."

Dat wordt de Charismatische Vernieuwing vaak verweten: dat we door de onderdompeling in gebed en lofprijzing de realiteit van alledag niet meer zouden zien.

Zien met andere ogen dan die van de menselijke rede

De Heilige Geest, de verlichter, leidt degenen die zich door Hem laten vormen en bewegen naar «de volle Waarheid» (Joh. 16:13). Hij leert ons te zien met andere ogen dan die van de menselijke rede. Hij laat ons het leven zien dat ontkiemt in elk van onze broeders, in elk van onze gemeenschappen.

"Moge Hij uw innerlijk oog verlichten om te zien, hoe groot de hoop is waartoe Hij u roept, hoe rijk de heerlijkheid van zijn erfdeel temidden der heiligen." (Ef. 1, 17-18).

Dus kijken we welwillend naar onze broeders en zusters, blij om in hen het werk van genade te ontdekken, dat beetje bij beetje elke dag dieper gaat. We bewonderen de kracht waarmee de Heilige Geest in hen werkt om hen om te vormen en te vernieuwen, en we verwonderen ons over de overvloed aan genaden die de Heer hen geeft...

Hun zwakheden vinden dan de juiste plaats, in een perspectief waarin ze niet langer het zicht blokkeren, zelfs als ze blijven bestaan...

Het is echt de Heer die in onze broeders en zusters leeft en zich beetje bij beetje door hen vertoont.

Word je bewust van je eigen armzaligheid

Een welwillende houding naar onze broeders en zusters kan alleen ontstaan als we ons diep bewust worden van onze eigen armzaligheid, en van Jezus' vergeving.

Jezus geeft ons dit op een gegeven moment als een geschenk, dat wij onze armzaligheid accepteren, er niet meer bang voor zijn, omdat Hij ons laat begrijpen dat Hij van ons houdt zoals we zijn; dan staan we er versteld van hoe waardevol we voor de Heer zijn. Zijn Liefde is niet blind, maar vormt onze zonde om: als ons hart ons veroordeelt, is God groter dan ons hart.

«Zo kostbaar zijt gij in mijn ogen, zo waardevol: Ik heb u lief.» (Jes. 43, 4).

Omdat we dus weten dat we armzalig zijn en dat we vergeven zijn, daarom kunnen we de armzaligheid van anderen verdragen: we worden barmhartig.

Hoe kunnen we dan niet dit lied van dankzegging in ons hart laten opstijgen, deze oneindige dankbaarheid jegens onze God die ervan geniet zulke grote wonderen te doen door middel van zulke zwakke mensen?

En als we op een of ander moment in de verleiding zouden komen om op te scheppen over bepaalde successen, dan zou onze overduidelijke onwaardigheid en zondigheid ons er direct van weerhouden.

"Maar wij dragen deze schat in aarden potten; duidelijk blijkt dat die overgrote kracht van God komt en niet van ons." (2 Kor. 4:7).

De hernieuwing van een voortdurende verwondering

Deze overvloed aan liefde vervult ons met vreugde en dankzegging omdat het ons hart opent. Ze laat ons de overweldigende werking van genade in onszelf en in onze broeders en zusters voelen. Zonder dit voortdurend hernieuwde wonder is er geen echt leven in de Geest.

De Heer maakt ons «geestelijk», zodat we ons door hem kunnen laten bewegen, leiden en omkeren op de nieuwe wegen die hij voor ons bereidt; maar we kunnen de Heer niet volgen als we ons hart verharderen door kritiek en onze ogen gericht houden op alles wat verkeerd is om ons heen.

Pater Xavier Lefebvre Page zegt: *“Mensen kijken altijd naar wat vervalt, maar als je kijkt naar wat opgroeit, dan zie je buitengewone dingen.»*

Wedijveren in liefde

Deze innerlijke vreugde, die dichter en dichter bij de waarheid is naarmate ze dieper in ons huist, wist elk spoor van angst of jaloezie uit ons hart. Ze verwijdert elk verlangen om onszelf met anderen te vergelijken.

Wanneer de Liefde van Christus ons aanspoort, laat het ons getuigen van de wonderen die de Heer onder onze broeders en zusters tot stand brengt. In de Heilige Geest verdwijnt competitie: In plaats daarvan sporen we elkaar aan om te wedijveren in de beoefening van de Liefde.

En aangezien God ons volkomen vertrouwt, met al onze zwakheden, waarom zouden wij dan niet op onze beurt onze broeders en zusters vertrouwen?

De tijd die we voorheen aan kritiek en ijdele woorden besteedden, zouden we vanaf vandaag moeten besteden aan bidden voor onze broeders en zusters. We smeken de Heer om zijn bekeringswerk in hen te voltooien. Dit gebed, uitgesproken in geloof en liefde, zal de Heer vast en zeker beantwoorden. De Heer bewerkt immers dagelijks wonderen van bekering, waarvan we allen getuigen zijn.

Je verheugen in de genaden die anderen ontvangen

Laten we niet langer verleid worden, zoals eens de apostelen (zie Luc. 22:24), om te proberen te weten te komen «wie van ons de grootste is», of welke gemeenschap de voorkeur van God heeft.

Integendeel, we verheugen ons met iedereen over de genaden die de Heer hun geeft, over wat Hij in hen en door hen tot stand brengt. Deze vreugde straalt om ons heen, zij deelt zich mee. Het is een verademing om te erkennen dat elke gemeenschap, elke «herder» op een bepaalde manier door de Heer wordt gezegend, in zijn eigen roeping.

Eenheid in verscheidenheid

Als we ons wijd openstellen voor de genaden die de Heer aan andere gemeenschappen schenkt, dan schijnen deze genaden ook op ons en verrijken ze ons allen. De verscheidenheid aan gaven versterkt de eenheid van het lichaam.

Dat hebben we kunnen ervaren tijdens een grote bijeenkomst met Pinksteren in Lyon: elk van onze gemeenschappen ontving van de Heer de genade om andere gemeenschappen te respecteren en lief te hebben zoals ze zijn, in hun specifieke roeping. Zo is de eenheid tussen ons dieper en waarachtiger geworden; want in de Heilige Geest worden verschillen omgezet in rijkdom, diversiteit in complementariteit.

Degenen die de kans hebben gehad om regionale bijeenkomsten bij te wonen, hebben heel indringend ontdekt hoe overall dezelfde Geest aan het werk is. Een Geest die krachtig werkt, maar op heel verschillende manieren, afhankelijk van de geestelijke karakteristieken van de verschillende gebedsgroepen.

We proberen niet langer vanuit onze ooghoeken te gluren wie onder ons het grootste stuk zal krijgen van de taart die de Heer te verdelen heeft; we weten heel goed dat deze taart onuitputtelijk is en dat elk van onze gemeenschappen het recht heeft op het grootste deel ...

We kennen onze grenzen

We kennen onze grenzen, en we weten heel goed dat we niet van de ene op de andere dag zullen worden genezen van onze slechte gewoonten om kritiek te leveren. Het zal tijd kosten om een houding van welwillendheid jegens iedereen, ook tussen gemeenschappen, ten volle te beleven.

Maar als we echt van theorie naar praktijk willen gaan, van intenties naar acties, waarom zouden we dan niet beloven om te stoppen met elkaar te bekritisieren?

Beloven niet meer te bekritisieren

Hier volgt , bij wijze van voorbeeld, een lijst van concrete punten, om eenieder te inspireren:

- Ik lever geen kritiek op een broeder of zuster of op een gemeenschap, zelfs niet op een luchtige toon;
- Als er iets misgaat in mijn gemeenschap, dan
  - houd ik mezelf verantwoordelijk en bid dat het beter wordt;
  - zal ik er niet onnodig over praten, vooral niet als dit het probleem niet helpt oplossen;
  - bid ik om te weten met wie ik erover moet praten, wanneer en op welke wijze.

- Als ik mezelf ooit weer overgeef aan kritiek, dan zal ik de persoon of de gemeenschap die ik bekritiseerd heb aanschrijven, om vergeving te vragen, zelfs als ze niet van mijn kritiek op de hoogte waren.

Ieder van ons die deze weg wil gaan, kan dat doen na een voorbereidende novene, om aan de Geest van Zuivering te vragen ons hart te veranderen, onze kijk op onze broeders en zusters te veranderen.

"Verdraagt elkander en vergeeft elkander, als de een tegen de ander een grief heeft. Zoals de Heer u vergeven heeft, zo moet ook gij vergeven. Voegt bij dit alles de liefde als de band der volmaaktheid. En laat de vrede van Christus heersen in uw hart; daartoe zijt gij immers geroepen als leden van één lichaam" (Kol. 3, 13-15).

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com